

Философътъ мълчишкомъ остави настрана пергела и пергамента съ начертанитѣ върху него таинствени фигури и втрени очудено погледъ въ кехлибареното вретено.

— Виждашъ ли, тате? Виждашъ ли? — приказваше радостно момиченцето. — Едва го приближишъ до коприната и тя лепне по него. . .

Но татко му мълчеше и захласнатъ, не сваляше погледъ отъ чудното вретено.

— Отде взе това вретено, Алидо? — попита най-после дъщеря си развълнуваниятъ философъ.

Момиченцето трепна и погледна страхливо съ чернитѣ си като вжгленъ очи баща си, мислейки че ще ѝ се скара, задето го е безпокоила съ такива глупости.

— Кжде си намѣрила това вретено отъ електронъ²⁾ попита—още веднажъ философътъ съ развълнуванъ гласъ.

— Татко, не ми се сърди. — заговори тихичко момиченцето. Въ града ни идватъ съ кораби финикийци и продаватъ разни хубави нѣща отъ кехлибаръ. . . И мама купи за нея и за мене по едно вретено. Прощавай, татко, мама не знаеше, че ще се сърдишъ!

— Нѣма защо да се сърдя, момиченцето ми! — заговори вече по-спокойно философътъ и потупа дъщеря си по бузката. — Но, я ми кажи, какъ тѣй вретеното ти започна да привлича коприненитѣ влакнѣца?

— Слушай, татко, какъ бѣше, — започна да бръщолеви пакъ весело момиченцето, като разбира че баща му не му се сърди ни най-малко. Врете-

²⁾ Кехлибаръ — на гръцки електронъ.